

Dr Robert Vannoy , Kings, Wykład 15

© 2012, Dr Robert Vannoy , Dr Perry Phillips, Ted Hildebrandt

Jehoszafat, Jehoram , Izrael od Jehu do Ozeasza

E. Juda pod rządami Jehoszafata i Jehorama

1. Wstąpienie Jehoszafata na tron – 1 Król. 15:24

Spójrzmy na Judę pod rządami Jehoszafata i Jehorama . Czytałeś o wstąpieniu Jehoszafata na tron w 1 Król. 15:24. W 1Krl 15:24 czytamy: „Asa spoczął ze swoimi ojcami i został z nimi pochowany w mieście swego ojca Dawida. A Jozafat, jego syn, został po nim królem”. Ale potem widzisz, że narracja przesuwa się na północ, więc nie czytasz zbyt wiele o Jehoszafacie; musisz przejść do 1 Krl 22, werset 41. Czytasz tam, że Jehoszafat, syn Asy, został królem Judy w czwartym roku panowania Achaba, króla Izraela. Miał 35 lat, gdy został królem, a panował w Jerozolimie 25 lat. A więc od 1 Księga Królewska 22, wersety od 41 do 50, omawiają Jehoszafata, a jak zauważyłeś, w Księdze Królewskiej niewiele jest powiedziane o Jehoszafacie. To tylko kilka wersów.

Jehoszafat w 2 Kronikach W Księdze Kronik jest o nim trochę więcej. Patrzysz na paralele 2 Kronik 17:1 do 20:37 i widzisz, że w Kronikach jest o wiele więcej powiedziane o Jehoszafacie niż w Księdze Królewskiej. Myślę, że powodem tego prawdopodobnie jest to, że w Księdze Królewskiej nacisk kładzie się w tym czasie na sytuację na północy z Omrim i Achab, wejście kultu Baala, służba Eliasza i tym podobne rzeczy. W porównaniu z tym, co dzieje się tam na północy, Jehoszafat ma stosunkowo niewielkie znaczenie. Tak więc autor Księgi Królewskiej nie podaje nam wielu informacji o Jehoszafacie. Jednak Kroniki opowiadają historię samej Judy.

Pamiętaj, że w Kronikach nie ma wielu odniesień do Północnego Królestwa. Kroniki są tak naprawdę zainteresowane dynastią Dawida i linią Dawida . Więc macie tylko historię Judy. Północ jest wspomniana tylko wtedy,

gdy coś dzieje się na południu, co ma związek z tym, co dzieje się na północy. Tak więc Jehoszafat jest bardziej interesujący dla Kronikarza niż autor Księgi Królewskiej.

Właśnie w związku z tym, na przykład, Eliaz jest wspomniany tylko raz w Kronikach, a Elizeusz nie jest w ogóle wspomniany. Widzisz więc, że skupienie się na północy nie było przedmiotem zainteresowania pisarza Kronik. Ale jeśli porównasz liczących się królów w Kronikach, Jehoszafat wyróżnia się jako ważny król. Był wierny Panu. Panował długo. Miał 35 lat i panował w Jerozolimie 25 lat. Panował więc długo. Zasadniczo był pobożnym człowiekiem, ale popełnił kilka poważnych błędów, jeśli spojrzeć na jego życie. Zarówno Asa, jak i Jehoszafat utrzymują pokojowe stosunki z Królestwem Północnym.

Syn Jehoszafata poślubia córkę Achaba i jego sojusz z Achabem Nie sądzę, żeby samo w sobie było coś przeciwnego, ale Jehoszafat idzie dalej i zawiera ścisły sojusz z północą. Syn Jehoszafata, Jehoram , poślubia Atalię, która jest córką Achaba i prawdopodobnie Jezabel, chociaż jej matka nie jest wyraźnie wymieniona. Atalia jest prawdopodobnie córką Jezebel i z pewnością córką Achaba. Czytałeś o tym w 2 Król. 8:18; to mówi o Jehoramie , królu judzkim, który jest synem Jehoszafata. „Chodził drogami królów izraelskich, jak postępował dom Achaba, gdyż poślubił córkę Achaba. Czynił zło w oczach Pana”. Tak więc syn Jehoszafata żeni się z Atalią. Ostatecznym skutkiem tego, gdyby nie Boża interwencja, byłoby zniszczenie domu Dawida. W końcu Atalia próbowała zgładzić dom Dawida i tylko Joasz ocalał, aby linia Dawida trwała.

W 2 Księdze Kronik Jehoszafat zostaje skarcony przez widzącego Jehu za sojusz z Achabem. Jeśli spojrzysz na 2 Kronik 19:2, przeczytasz, że Jehu widzący, syn Chananiego , wyszedł mu na spotkanie (Jehoszafatowi) i powiedział królowi: „Czy masz pomagać bezbożnym i kochać tych, którzy nienawidzą Pana? Z tego powodu gniew Pana jest na was. W tym kontekście celem tego stwierdzenia skierowanego do Jehoszafata było jego sojusz z Achabem. Sojusz ten jest opisany

w 1 Krl 22. Przyjrzelismy się już pokrótce temu rozdziałowi, w którym Jehoszafat dołącza do Achaba w wyprawie do Ramot w Gileadzie, by walczyć z królem Aramu, czyli Syrii.

Jehoszafat i Achab w Ramot w Gileadzie, śmierć Achaba

W tym rozdziale, to jest 1 Krl 22, mamy tę interesującą wymianę zdań, kiedy Jehoszafat mówi, że chce usłyszeć od Pana, czy powinni wyruszyć na Ramot Gilead, czy nie. Achab chce iść na górę, a Jehoszafat nie jest pewien, czy to dobry pomysł. Werset 5: Jehoszafat powiedział do króla Izraela: „Najpierw zasięgnij rady Pana”. Król Izraela zgromadził więc proroków, około 400 mężów, i zapytał ich: «Czy mam wyruszyć na wojnę z Ramot w Gileadzie, czy też się wstrzymać?» „Idźcie”, odpowiedzieli, „bo Pan wyda to w ręce króla”. Jehoszafat zapytał: „Czy nie ma już tutaj proroka Pańskiego, którego moglibyśmy zapytać?”. I wtedy przychodzi Micheasz, a Achab mówi: „Nienawidzę go, ponieważ nigdy nie prorokuje o mnie nic dobrego, ale zawsze źle. Jehoszafat mówi: „Król nie powinien tak mówić”. Ale wzywają go i pytają, co powinni zrobić, a kiedy w wersecie 15 przybył, król zapytał go: „Micheaszu, czy mamy iść na wojnę przeciwko Ramot Gilead, czy mam się powstrzymać?” „Atakuj i zwyciężaj”, odpowiedział, „bo Pan wyda to w ręce króla”. Teraz musiał to powiedzieć z wyrazem sarkazmu, który był oczywisty i jasny, ponieważ odpowiedź brzmi: „Król powiedział do niego: „Ile razy mam kazać ci przysiąc, że będziesz mi mówił tylko prawdę w imię Pana?”

Następnie przekazuje prawdziwe przesłanie i jest całkiem jasne, jakie jest prawdziwe przesłanie. Mówi: „Widziałem całego Izraela rozproszonego po górach jak owce bez pasterza; a Pan powiedział: „Ci ludzie nie mają pana. Niech każdy wraca w pokoju do domu”. Król izraelski rzekł do Jehoszafata: „Czy nie mówiłem ci, że on nigdy nie prorokuje o mnie nic dobrego, tylko złe?”

Bóg zsyła kłamliwego ducha w usta proroków Achaba

W związku z tym w końcu dochodzisz do tego wersetu, o którym napisałeś swoją krótką dyskusję o kłamliwym duchu w wersecie 22: „Wyjdę i będę duchem kłamliwym w ustach wszystkich jego proroków. „Uda ci się go zwabić” — powiedział Pan. „Idź i zrób to”. Nie wiem, czy powinniśmy poświęcać temu dużo czasu; Myślę, że wszyscy wykonaliście kawał dobrej roboty. Myślę, że chodzi o to, że prorocy Achaba byli już oddani kłamstwu i wydaje się, że to, co się tutaj dzieje, to to, że są zatwardziali i są już zdeterminowani na swojej złej drodze. Niezależnie od tego, czy Micheasz miał wizję, czy nie, jeśli wrócisz do wersetu 19, Micheasz powiedział: „Dlatego posłuchaj słowa Pana: Widziałem Pana siedzącego na swoim tronie, a wszystkie zastępy stały wokół niego”. To wizjonerski kontekst, w którym widzi wychodzącego bezimiennego kłamliwego ducha. Komentatorzy nie zgadzają się, czy wizję należy traktować symbolicznie, czy dosłownie. Myślę, że w obu przypadkach kłamliwy duch zesłany przez Pana należy rozumieć jako oznaczający, że nawet to, co czyni szatan, podlega ostatecznie suwerennym dekretem Bożym. Oznacza to, że złe działania ludzi i aniołów nie są wykluczone z Bożych dekretoów.

Tekst, który, jak sądzę, jest zawsze jasny, to Dzieje Apostolskie 2:23: „Ten człowiek został wam wydany zgodnie z ustalonym przez Boga zamiarem i wiedzą uprzednią; a ty, z pomocą niegodziwych ludzi, skazałeś go na śmierć, przybijając go do krzyża”. Teraz macie tu niegodziwych ludzi, którzy przybijają Chrystusa do krzyża i są odpowiedzialni za swoje czyny; a jednak dzieje się to zgodnie z ustalonym zamiarem i uprzednią wiedzą Boga. Teraz myślę, że od razu stajesz przed problemem, jak pogodzić boską suwerenność i ludzką odpowiedzialność, a szczególnie musisz być ostrożny, kiedy mówisz o złych uczynkach człowieka: aby nie czyniły Boga autorem grzechu. Myślę, że ostatecznie jest tam tajemnica, której nie możesz w pełni wyjaśnić. Pismo Święte wyraźnie mówi, że wszystko jest pod Bożą kontrolą, włączając w to złe czyny ludzi. Jednak człowiek jest odpowiedzialny za swoje złe czyny, az pewnością Bóg nie jest autorem grzechu; jednak jest suwerenem. Nie jestem więc pewien, czy mógłbyś zrobić znacznie

więcej niż pozostawienie niektórych z tych rzeczy w pewnym napięciu, można powiedzieć. W pewnym sensie nie można tego wszystkiego w pełni zharmonizować ani wyjaśnić, ale Pismo Święte mówi bardzo jasno, że Bóg jest suwerenny; jednak człowiek jest odpowiedzialny.

Idąc za tym Ezechielem 14: 9 mówi: „Jeśli prorok zostanie zwabiony do wypowiedzenia proroctwa, ja, Pan, zwabiłem tego proroka i wyciągnę przeciwko niemu moją rękę i zniszczę go spośród mojego ludu izraelskiego”. Myślę znowu, że jest to to samo, co boskie zatwardzenie, podobnie jak zatwardziałe serce faraona. Był nastawiony na swoje złe drogi. Wiele z 1 rozdziału Listu do Rzymian mówi, że Bóg wydaje ludzi na pastwę ich złych pożądliwości, a kontynuacja ich postępowania jest w pewnym sensie Bożym sądem nad nimi. Ale dostanie się do tego fragmentu Ezechiela zajęłoby nam kolejne pół godziny. Więc myślę, że lepiej to zostawmy.

2. Jehoram – 2 Król. 8 i 2 Kron. 21

W porządku, to były komentarze na temat Jehoszafata. Przejdźmy do jego syna Jehorama . 2 Królów 8:16-24 są paralelne w 2 Kronik 21:1-20. W 2 Król. 8:16 czytamy: „W piątym ^{roku} panowania Jorama , syna Achaba, króla Izraela, gdy Jozafat był królem Judy, Jehoram , syn Jozafata, rozpoczął panowanie jako król Judy. W chwili objęcia rządów miał trzydzieści dwa lata i panował osiem lat w Jerozolimie”. Więc ma trzydzieści dwa lata, kiedy zostaje następcą Jehoszafata i panuje przez osiem lat. Pamiętajcie, że jego żoną była Atalia, córka Achaba. A za jego panowania zaczynają się urzeczywistniać rezultaty kompromisu Jehoszafata z Achabem.

Jehoram zabija swoich braci

Kiedy objął tron, dowiadujemy się z 2 Kronik 21:2-4, że Jehoram zabił swoich braci. 2 Kronik 21:2: „ Braciami Jehorama , synami Jozafata, byli Azariasz, Jechiel , Zachariasz, Azariahu , Michał i Szeftiasz . Wszyscy ci byli synami Jozafata, króla izraelskiego. Ich ojciec dał im wiele darów w srebrze i złocie oraz wartościowych przedmiotach, a także ufortyfikowane miasta w Judzie, ale dał królestwo Jehoramowi, ponieważ był jego pierworodnym synem. Gdy Jehoram ugruntował swoją pozycję w królestwie swego ojca, wybił mieczem wszystkich swoich braci oraz niektórych książąt izraelskich”. Zabija więc swoich braci.

Bunt Edomitów i jego haniebna śmierć Podczas jego panowania Edomici i Libnah zbuntowali się. 2 Królów 8:20: „Za czasów Jehorama Edom zbuntował się przeciwko Judzie i ustanowił własnego króla”. W wersecie 22: „ W tym czasie Libna zbuntowała się”. Wydaje się, że jest to miejsce w pobliżu granicy filistyńskiej. Czytamy, że Jehoram zmarł na nieuleczalną chorobę zesłaną przez Pana. Dowiadujemy się o tym z 2 Kronik 21:18. To interesujące; 2 Kronik 21:18 mówi: „Pan dotknął Jehorama nieuleczalną chorobą z biegiem czasu. Pod koniec drugiego roku jego wnętrzności wypadły z powodu choroby i zmarł w wielkim bólu. Jego lud nie rozpałał ognia na jego cześć, jak to czynili dla jego ojców”. A potem werset 20 zawiera następujące stwierdzenie: „Odszedł bez żalu i został pochowany w Mieście Dawidowym”. Nie popularny król; odszedł, jak czytamy w Kronikach, „nie żałując”. To jest 2 Kronik 21:20.

III. Podzielone królestwo od Jehu do Ozeasza – Izrael

W porządku, cyfra rzymska III to: „Podzielone królestwo od Jehu do Ozeasza”. Teraz, aby się ponownie zorientować, jest to główny punkt podziału. „1” to: „Zjednoczone Królestwo pod panowaniem Salomona, 1 Król. 1-11”, a następnie podzielone królestwo przed Jehu jako drugi główny punkt podziału,

można powiedzieć, w okresie królestwa w historii Izraela. Rok 931 pne, po Salomonie, jest głównym punktem podziału. Idziemy więc od początku Podzielonego Królestwa aż do Jehu.

Zaczynamy od Jehu i przenosimy Podzielone Królestwo do Ozeasza. Hoshea jest ostatnim z królów na północy, a to prowadzi nas do upadku Północnego Królestwa. Więc pod tym mamy dwie dynastie: Mamy dynastię Jehu, a następnie sukcesję tych ostatnich królów po 841 rpne

A więc najpierw dynastia Jehu: niewiele więcej niż ta rewolucja z 841 roku. To daje ci coś w rodzaju punktu podziału, który jest taki sam dla północy i południa, ponieważ Jehu zabił króla północy i króla południa w 841 roku. Więc zaczniesz od nowa w obu królestwach później.

A. Dynastia Jehu

W porządku, „A” to „Dynastia Jehu”. Dynastia Jehu jest czwartą dynastią Królestwa Północnego. Pamiętajcie, że na południu przez cały czas mieliście jedną dynastię, ale na północy najpierw Jeroboam I, potem Baasza , potem Omri , a teraz Jehu aż do królów, którzy ustanowili dynastie, które miały następców. Jeroboam I, Baasza , Omri i Jehu. To jest czwarta, a dynastia Jehu jest najdłuższa. Trwa około 80 lat.

Kiedy Jehu przejął Królestwo Północne, Królestwo Północne było dość słabe, ale dzięki czwartemu królowi w jego linii, którym jest Jeroboam II, Królestwo Północne jest dobrze prosperującym, silnym narodem. Tak więc pod rządami dynastii Jehu sprawy w Królestwie Północnym rozwijają się w bardzo pozytywny sposób, jeśli chodzi o siłę i dobrobyt. Jednak nie, jeśli chodzi o sprawy duchowe.

1. Rewolucja Jehu – 2 Król. 9-10 i 2 Kronik 22:7-12 a. Namaszczony Król Jehu – 1 Król. 9:1-13

W porządku „1” to: „Rewolucja Jehu, 2 Król. 9 i 10, 2 Kronik 22:7-12”. Patrzyliśmy już na „a” „Jehu Namaszczony Król, 2 Królewska 9:1-13”. To tam Elizeusz wysłał jednego z towarzyszy proroków do Jehu i oznajmia mu, że Pan wybrał go na króla.

B. Jehu zabija Jorama i Achazjasza – 2 Król. 9:14-29

„b” to: „Jehu zabija Jorama i Achazjasza, 2 Królów 9:14-29”. Dotknęliśmy tego już. Dzieje się tak po bitwie z Hazaelem pod Ramot w Gileadzie, w której Joram został ranny. W tym rozdziale znajduje się wiele spełnionych przepowiedni. Jeśli spojrzysz na 2 Król. 9, werset 26, przeczytasz: „,Wczoraj widziałem krew Nabota i krew jego synów — oświadcza Pan — i na pewno sprawię, że zapłacisz za to na tej działce — mówi Pan. Teraz więc podnieś go i rzuć na to miejsce zgodnie ze słowem Pana”.

Proroctwo i wypełnienie Wygląda na to, że masz proroctwo, które wypełniło się celowo. Kończy wypełnienie się proroctwa przeciwko Achabowi. Wracasz do 1 Król. 21:19, gdzie Eliaz mówi: „Tak mówi Pan: Czy nie zamordowałeś człowieka i nie przejąłeś jego własności? Potem powiedz mu: „Tak mówi Pan: W miejscu, gdzie psy lizały krew Nabota, psy będą lizać twoją krew – tak, twoją”. Ale Achab pokutował i Pan powiedział, że jego syn będzie cierpieł. 1 Królewska 21:29: „Czy zauważyłeś, jak Achab upokorzył się przede mną? Ponieważ się upokorzył, nie sprowadzę tego nieszczęścia za jego dni, ale sprowadzę je na jego dom za dni jego syna”. Tutaj w 2 Król. 9:26 znajdujemy ostateczne rozwiązanie tego, kiedy Joram, syn Achaba, zostaje rzucony na działkę.

W 2 Król. 9:30-37 spełniona jest przepowiednia dotycząca Izebel, która sięga wstecz do 1. Król. 21:23, gdzie Eliaz mówi: „A także odnośnie Jezabel, Pan mówi: „Psy pożrą Izebel przez mur Jezreel”. A potem widzicie tutaj, w 2 Krl 9, Jehu udał się do Jizreel, a Jezebel tam jest, i każe wyrzucić ją przez okno, a ona zostaje zabita. A werset 36 mówi: „To jest słowo Pana, które wypowiedział przez

swego sługę Eliasza Tiszbitę : Na polu w Jezreel psy będą pożerać ciało Jezabel”.

Jak również zauważyliśmy wcześniej, rewolucja Jehu dotknęła również Judę; nie było to tylko Królestwo Północne. Jehu zabił Achazjasza, króla judzkiego. 2 Królów 9:27: „Gdy Ochozjasz, król judzki, zobaczył, co się stało, uciekł drogą do Bet- Haggan . Jehu goni go, krzycząc: „Jego też zabij!” Zranili go w rydwanie w drodze do Gur w pobliżu Ibleam , ale uciekł do Megiddo i tam zmarł.

Tak więc zarówno Joram , jak i Ochozjasz zostają zabici, a potem Jehu próbuje wykorzenić kult Baala, chociaż w pierwszej części rozdziału 10 masz zabić resztę rodziny Achaba, w tym niektórych krewnych Ochozjasza z południa. Spójrz na 2 Król. 10, werset 13: „Spotkał się z krewnymi Achazjasza, króla judzkiego, i zapytał: „Kim jesteś?’ A oni odpowiedzieli: Jesteśmy krewnymi Ochazjasza i przybyliśmy, aby pozdrowić rodziny króla i królowej matki. „Weź ich żywcem!” on zamówił. Pojmali ich więc żywcem i zabili przy studni Bet-Eked — czterdziestu dwóch mężczyzn. Nie pozostawił nikogo przy życiu”. Więc nie tylko unicestwia rodzinę Achaba, ale także zabija pewną liczbę krewnych z linii Achazjasza.

Potem zwraca się ku czci Baala i pod pozorem oddawania czci Baalowi gromadzi wszystkich wyznawców Baala; a kiedy ma ich wszystkich, zwraca się przeciwko nim i każe ich zabić. To jest ostatnia część rozdziału 10. Rezultatem jest zniszczenie kultu Baala przez Jehu w Izraelu. Czytasz o tym w 2 Król. 10:28: „Tak więc Jehu zniszczył kult Baala w Izraelu. Jednak nie odwrócił się od grzechów Jeroboama, syna Nebata ”. Pamiętaj jednak, że Atalia nadal jest na południu, a wpływ fałszywego kultu Achaba za pośrednictwem Atalii nadal istnieje.

Asyryjski czarny obelisk – kłaniający się Jehu

Również w kronikach asyryjskich wspomnieliśmy wcześniej, że znajduje się inskrypcja tak zwanego „Czarnego Obelisku”. w którym Salmanasar III mówi

o pobieraniu daniny od Jehu. To tam, o czym wspomniałem wcześniej, Jehu był nazywany pośrednio „Synem Omriego”. W rzeczywistości nie był synem Omriego; rozpoczął rewolucję i założył nową dynastię; ale Omri był tak dobrze znany wśród ludu asyryjskiego, że ponieważ Jehu jest królem Królestwa Północnego, nazywa się go „synem Omriego”. Ale Czarny Obelisk został znaleziony w 1846. Ma sześć i pół stopy wysokości. Opowiada o militarnych osiągnięciach Salmanasara III. Na tym obelisku znajdują się płaskorzeźby przedstawiające płacenie daniny z pięciu różnych regionów, a jeden z tych pięciu obrazów – myślę, że przekazywaliśmy to już wcześniej – przedstawia Jehu kłaniającego się Salmanasarowi, aby złożyć mu hołd.

C. Jezebel zostaje zabita D. Rodzina Achaba zostaje zabita Więc Jehu zabija Jorama i Achazjasza, a „C” to: „Jezebel zostaje zabita”. „D” to „Rodzina Achaba została zabita”. Omawiałem to wszystko i nie wspomniałem o „C” i „D”. Tak więc rewolucja Jehu zakończyła się sukcesem. Myślę, że powiedzielibyśmy, że zrobił coś dobrego, niszcząc dom Achaba, ale wydaje się, że w pewnym momencie wyszedł poza to, co mu zlecono. Zlecono mu zniszczenie domu Achaba, 2 Król. 9:6 i 7, ale myślę, że kiedy zabił czterdziestu dwóch krewnych Achazjasza odwiedzających Samarię, było to z pewnością nieuzasadnione. Kiedy spojrzysz na Ozeasza 1:4, znajdziesz wzmiankę, która wskazuje na sąd nad Jehu pomimo pewnych dobrych rzeczy, które uczynił. Była mieszanka. W Księdze Ozeasza 1:4 czytamy: „Wtedy Pan rzekł do Ozeasza: Nazwij go Jezreel, ponieważ wkrótce ukarzę dom Jehu za masakrę w Jizreel i położę kres królestwu Izraela”. Więc chociaż otrzymał zlecenie zniszczenia domu Achaba, poszedł dalej i dlatego Pan mówi, że sąd przyjdzie na dom Jehu.

2. Następcy Jehu a. Jehoachaz – 2 Królewska 13:1-9

W porządku, „2” to: „Następcy Jehu” i wymieniłem tam czterech: Jehoachaza, Jehoasza, Jeroboama II i Zachariasza. Nie będę dużo mówić o tych

królach. Jehoachaz występuje w 2 Król. 13:1-9. W dziewięciu wersetach jest powiedziane, że panował 17 lat. Czynił zło; naśladował w grzechu syna Jeroboama, Nebata . Za jego panowania Izrael był zagrożony przez Syrię pod rządami Chazaela i Ben- Hadada . Tak więc w czasach Jehoachaza Syria jest zagrożeniem. Niewiele mówi się o Jehoachazie .

B. Joasz lub Jehoasz – 2 Królewska 13:10-14:16

„b” to Joasz lub Jehoasz; używane są obie formy nazwy. 2 Królewska 13:10 do 14:16 jest równoległa do 2 Kronik 25:17-24. Prawdopodobnie najbardziej znaczącą rzeczą podczas jego panowania była śmierć Elizeusza. 2 Królów 13:20, spojrzeliśmy na ten werset wcześniej: „Elizeusz umarł i został pochowany”. Ale w tym samym rozdziale Jehoasz mówi o Elizeuszu: „Mój ojciec, mój ojciec”; jest to w wersecie 14: „Rydwany i jeźdźcy Izraela”. Ale Elizeusz umarł, widzicie, w wersecie 20 w czasach Joasza . Przed śmiercią prorokował, że Joasz odniesie częściowy sukces w walce z Syryjczykami. Widzisz, Syryjczycy grozili w czasach Jehoachaza , jego ojca, a Elizeusz mówi, że Joasz odniesie z nimi częściowy sukces.

To było po tym, jak uderzył w ziemię tylko trzy razy zamiast pięciu lub sześciu razy, co wydaje się wówczas symbolem raczej umiarkowanego sukcesu niż pełnego sukcesu. Nie wydawał się mieć wystarczającego entuzjazmu, więc w wersecie 18 czytamy: „Uderz w ziemię”, mówi mu Elizeusz, ale on uderzył w nią trzy razy i przestał. Mąż Boży rozgniewał się na niego i powiedział: „Powinieneś być uderzyć w ziemię pięć lub sześć razy; wtedy pokonałbyś Aram i całkowicie go zniszczył. Ale teraz pokonasz go tylko trzy razy. Odniesie więc umiarkowany sukces, a nie pełny sukces.

Joasz z Izraela pokonuje Amacjasza z Judy

Inną znaczącą rzeczą podczas jego panowania jest pokonanie Amacjasza z Judy. Amacjasz z Judy wyzwał Joasza do walki, co było głupotą, ponieważ

Królestwo Północne jest silniejsze niż Królestwo Południowe. Ale Amacjasz stał się dumny ze zwycięstwa nad Edomitami i pomyślał, że to jest w 2 Krl 14, i pomyślał, że dzięki temu zwycięstwu może wyruszyć i skutecznie walczyć z Królestwem Północnym. Jehoasz ostrzegł go przed tym, ale Amazjasz głupio upierał się. Czytasz więc w wersecie 12 z 2 Księgi Królewskiej 14: „Juda została rozgromiona przez Izraela i każdy uciekł do swego domu. Jehoasz, król izraelski, pojmał Amazjasza, króla judzkiego, syna Joasza , i zburzył mur Jerozolimy o długości 600 stóp. Zabrał całe złoto i srebro oraz wszystkie przedmioty, które znajdowały się w świątyni Pańskiej i w skarbcach pałacu królewskiego. Wziął zakładników i wrócił do Samarii”. Więc to jeden z najgorszych punktów w relacji między północą a południem. Ale Jehoaszowi udaje się odeprzeć atak Amazjasza z Judy, a nawet odbiera łupy z Jerozolimy.

C. Sukces Jeroboama II i czas Jonasza – 14:23-29

To prowadzi nas do „C” „Jeroboama II”. Ponownie, niewiele nam powiedziano o Jeroboamie II. Zwróć uwagę na 2 Królów 14:23-29 siedem wersetów. Jednak w wersecie 23 można przeczytać: „W piętnastym roku panowania Amazjasza, syna Joasza , króla judzkiego, Jeroboam, syn Joasza, król izraelski, został królem Samarii i panował czterdzieści jeden lat”. To było długie panowanie, 41 lat. Powiedziano ci o tym w sześciu lub siedmiu wersetach. Podobnie jak Omri , który był bardzo znaczącym królem północy, ale o którym Pismo Święte mówi nam bardzo mało, Jeroboam odniósł wielki sukces. Zauważyłeś, co jest napisane, że rozszerzył terytorialnie władzę Izraela na jego wcześniejsze granice. Spójrz na werset 25; czynił zło w oczach Pana, ale werset 25 mówi: „On był tym, który przywrócił granice Izraela od Lebo Chamat do Morza Araby zgodnie ze słowem Pana, Boga Izraela, wypowiedzianym przez jego sługę Jonasza, syna Amittaja , proroka z Gat-Chefer”. Teraz Lebo Hamath leży daleko na północ od Damaszku, a Morze Araby to Morze Martwe. Rozszerzył więc granice Królestwa Północnego na północ i na południe aż do Morza

Martwego, mniej więcej równoległe do Jerozolimy. Stało się to zgodnie z prorocstwem Jonasza, syna Amittaja , który jest Jonaszem z Księgi Jonasza. Czytasz Księgę Jonasza 1:1 i jest tam napisane: „Jonasz, syn Amittaja ”.

O Jonaszu jako postaci historycznej – 2 Król. 14:25 Myślę, że to znaczące, że w narracji historycznej w Księdze Królewskiej znajduje się odniesienie do proroka Jonasza jako postaci historycznej. Istnieje wielka tendencja, nawet wśród niektórych ewangelickich uczonych, do traktowania Księgi Jonasza jako fikcji, a nie historii. I myślę, że jednym z silnych sprzeciwów wobec tego jest fakt, że 2 Królewska 14:25 mówi bardzo jasno, że był człowiek o imieniu Jonasz, syn Amittai, który żył w czasach Jeroboama II i który prorokował, i spełniło się jego prorocstwo. Więc nie jest tylko wyimaginowaną postacią, czy jakąś fikcyjną historią, opowiedzianą w celu przedstawienia teologicznego punktu widzenia, czy cokolwiek innego. Był postacią historyczną.

Jeroboam II w Amosie, Ozeaszu i Jonaszu Ale Jeroboam II został wybitnym królem Królestwa Północnego. Nie mówię tego z duchowego punktu widzenia, ale z ekonomicznego, politycznego punktu widzenia. Rozszerzył granice, a Izrael prosperował. Za jego panowania prorokami byli Amos, Ozeasz i Jonasz. Nie tylko Jonasz, ale także Amos i Ozeasz. O tym, co działo się w Królestwie Północnym, dowiadujemy się o wiele więcej, czytając księgi Amosa i Ozeasza, niż z tej narracji w Królach; ponieważ jest tak krótki w Kings. Ale kiedy czytasz Amosa i Ozeasza, okazuje się, że nie wszystko było dobrze. Może i był dobrobyt, ale dobrobyt odbywał się kosztem biednych. Było wiele nieuczciwości, ucisku, niesprawiedliwości społecznej i religijnej apostazji. Mam na myśli, że to jest obraz, który masz w Amosie i Ozeaszu.

D. Zachariasz – 2 Król. 5:8-12 (753-752 pne)

W porządku, „D” to: „Zachariasz, 2 Król. 5:8-12”. Panował bardzo krótko. Zauważcie, że w wersecie 8: „W trzydziestym ósmym roku panowania Azariasza, króla Judy, Zachariasz, syn Jeroboama, został królem Izraela w Samarii i panował sześć miesięcy” — tylko sześć miesięcy. „Czynił to, co złe w oczach Pana, tak jak czynili jego ojcowie. Szallum, syn Jabesza, spiskował przeciw Zachariaszowi. Zaatakował go na oczach ludu, zamordował i zastąpił go jako króla. Inne wydarzenia panowania Zachariasza są opisane w księdze kronik królów izraelskich. Tak spełniło się słowo Pana wypowiedziane do Jehu”. Oto kolejne spełnienie proroctwa. „Twoje potomstwo zasiądzie na tronie Izraela aż do czwartego pokolenia”. Więc masz Jehu, Jehoachaza, Joasza, Jeroboama i Zachariasza – tylko cztery pokolenia.

Ostatnie dni niestabilności Królestwa Północnego To interesujące, że wraz z upadkiem dynastii Jehu Królestwo Północne wkracza w okres niestabilności politycznej. Masz jeszcze pięciu królów w Królestwie Północnym i od tego momentu wszyscy z wyjątkiem jednego zostali zamordowani – jedynym wyjątkiem jest Menachem. A drugą rzeczą jest to, że od potęgi i bogactwa panowania Jeroboama II bardzo szybko przechodzicie w Królestwie Północnym do upadku i upadku z rąk Asyryjczyków.

Zachariasz miałby lata 753-752 pne Koniec panowania Jeroboama II to 753 r pne Królestwo Północne zniknęło w 722 r pne Widzisz, mówisz o 30 latach, a Królestwo Północne przechodzi ze szczytu swojego dobrobytu i siły do niewoli. Tak więc Zachariasz rządzi sześć miesięcy, Szallum jeden miesiąc, a Menachem dziesięć lat, Pekachiasz dwa lata, Pekach dwadzieścia lat, Ozeasz dziewięć lat, ale za trzydzieści lat Królestwo Północne zniknie i zostanie zniszczone seria zamachów.

B. Juda w stuleciu po roku 841

W porządku, myślę, że może lepiej przestańmy w tym momencie. „B” to: „Juda w stuleciu po 841 roku”. Zajmiemy się Judą w stuleciu po 841 roku, a następnie przejdziemy w przyszłym tygodniu do ostatnich dni Królestwa Północnego i ostatniego stulecia Judy i zobaczymy, jak daleko możemy się posunąć. Myślę, że możemy się dogadać w przyszłym tygodniu. Nie jestem pewien, czy damy radę zrobić wszystko, ale myślę, że możemy zrobić większość.

Przepisywane przez Lauren Emanuele
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna autorstwa dr Perry'ego Phillipa
Ponownie opowiedziane przez dr Perry'ego Phillipa